

Zlato iz Meksika kao kruna iznimne karijere

Napustio nas je **legendarni olimpijac**, osvajač zlatne olimpijske medalje 1968. u Meksiku, jedan od istinskih **velikana hrvatskog vaterpola**

Rođeni Zagrepčanin, kao dječak bavio se plivanjem u Plivačkom i vaterpolskom klubu Naprijed na Šalati. Njegov je najbolji plivački doseg drugo mjesto na 100 metara slobodnim stilom iza poznatog Nenada Kuridže na juniorskom prvenstvu Jugoslavije.

Život piše priče, a jedna od pamtljivijih je upravo ona Ronalda Lopatnyja. „Tata mi je umro kada mi je bilo deset godina. Mama i ja više nismo mogli po dva mjeseca godišnje biti na moru i na kupanje smo išli na Šalatu. Najbolje je bilo učlaniti se u klub jer je to donosilo mogućnost kupanja svakog dana. Pa smo ja i moji dečki iz Jurkovićeve ulice, uličice pokraj Petrove crkve, to i učinili, postali smo članovi kluba Naprijed“, prisjećao se Lopatny svojih početaka.

No, nije se Lopatny dugo zadržao u plivanju, ali je ostao u istom klubu i okrenuo se - vaterpolu. Već s 15 godina zaigrao je u prvoj momčadi kluba u tadašnjoj republičkoj ligi.

Kasnije su momci sa Šalate ime promijenili u Medveščak, a Lopatny je jedan od rijetkih naših vaterpolista koji je igrao u svim stupnjevima natjecanja. Već s 18 godina postao je reprezentativac Jugoslavije.

Bio je tada uvjerljivo najmlađi i jedini koji je igrao u drugoligaškom klubu.

Bio je član Medveščakove momčadi koja je kao drugoligaš 1964. i 1966. godine osvojila zimsko prvenstvo Jugoslavije. Bio je to jedini drugoligaš – državni prvak.

U Mladost je prešao 1968. te odigrao pet izvanrednih godina, završivši karijeru već 1973. godine. **Tripud je s „mladostašima“ osvojio Kup europskih prvaka (1968., 1969. i 1971.), tripud prvenstvo Jugoslavije (1969., 1970. i 1971.), a dvapud je bio najbolji igrač i strijelac lige (1970. i 1971.)**

Za reprezentaciju je nastupio 150 puta. Osvajač je zlatne olimpijske medalje u Meksiku 1968. godine.

Na sljedećim Igrama u Münchenu 1972. bio je član momčadi koja je osvojila peto mjesto. **Na europskim prvenstvima 1966. u Utrechtu i 1970. godine u Barceloni osvojio je brončane medalje, a na Mediteranskim igrama 1967. u Tunisu i 1971. u Izmiru zlatne.** Prestao je s vaterpolom u 29. godini, na vrhuncu karijere.

Diplomirao je na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu, a često se rado prisjećao nastupa na Igrama: „Uoči Olimpijskih igara pripremali smo se u Rimu. Talijani su nas zvali, sve platili, svakodnevno smo igrali ogledne utakmice i pobjeđivali ih. A onda smo, na olimpijskom turniru, u skupini izgubili od njih. Imali smo 3-1, promašili dva četverca i otišli do 4-5 poraza. S Istočnim Nijemcima smo odigrali neodlučeno 4-4, za polufinale nam je trebalo čak 15 pogodaka razlike protiv Japanaca. A u prvoj minuti oni su povelili! Ipak, završilo je 17-2 za nas. Formu smo dohvatili u pravi čas u polufinalu i finalu. Prvo smo svladali Mađare, a u finalu nakon produžetaka i SSSR. Bila je to velika generacija našeg vaterpola: Janković je bio iznimno eksplozivan, Sandić grdosija od dva metra. Stipanić fantastičan na vratima, otraga su igrali fenomenalno dvometraši Bonačić, Trumbić i Perišić. Izbornik Aleksandar Coša Seifert, koji nas je vodio, uspio je neviđeno homogenizirati momčad.“

“ALEKSADAR SEIFERT BIO JE PRESUDAN ZA MOJU KARIJERU. NAJZASLUŽNIJI JE ZA USPJEHE MLADOSTI I REPREZENTACIJE. PREDLAGAO SAM DA SE BAZEN NA ŠALATI NAZOVE NJEGOVIM IMENOM“

Godine 2015. dobio je **Državnu nagradu za sport Franjo Bučar**. Pokopan je na zagrebačkom Mirogoju.

